

ת"פ 32975/12/19 - מדינת ישראל נגד יזן טמיזה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 32975-12-19 מדינת ישראל נ' טמיזה

ת"פ 57922-03-21 מדינת ישראל נ' טמיזה

לפני כבוד השופט שאול אבינור

המאשימה: מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מאיה הבר

נגד

הנאשם: יזן טמיזה

ע"י ב"כ עו"ד שמעון אמיר

גזר דין

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים המשפטיים:

1. הנאשם הורשע - על יסוד הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון חלקי, תוך צירוף ת"פ 57922-03-21 (להלן - התיק המצורף) - בעבירות שבהן הואשם בכתבי האישום, כלהלן:
בתיק העיקרי - בעבירה של **כניסה לישראל שלא כחוק**, לפי הוראות סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל) ובעבירה של **איומים**, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. **בתיק המצורף** - בעבירה של **כניסה לישראל שלא כחוק**, לפי הוראות סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל.
3. הנאשם הוא תושב הרשות הפלסטינית, יליד 30.07.2001. בתקופה הרלוואנטית לביצוע העבירות בתיק העיקרי היה הנאשם כבן 18 וחצי שנים ובן זוג של ט"מ, אז קטינה ילידת שנת 2002. המתלוננת בתיק העיקרי היא אמה של הקטינה.
4. בעובדות כתב האישום **בתיק העיקרי** נטען כי ביום 09.12.2019, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, התקשר הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת ואיים עליה באומרו: "**אני בא להרוג אותך עם סכין עכשיו**", "**עכשיו אני אבוא עם M16**". בנוסף, ביום 11.12.2019, בשעה 10:40 לערך, שהה הנאשם בתל אביב בלא שהיה בידו היתר שהייה כדין בישראל.
5. בעובדות כתב האישום **בתיק המצורף** נטען כי ביום 27.03.2021, בשעה 13:11 לערך, שהה הנאשם בתל אביב בלא שהיה בידו היתר שהייה כדין בישראל.
6. יש לציין כבר עתה כי התשתית הראייתית, בשני התיקים, היא איתנה. האיומים בתיק העיקרי הושמעו בשיחת טלפון שהוקלטה, והנאשם הודה מפורשות במעשיו. לגבי האמירה המאיימת הראשונה הסביר הנאשם: "**הבן אדם כשהוא עצבני הוא לא יודע מה הוא אומר בכלל**" (בהודעתו 1/ת, שורה 58), ולגבי האמירה השנייה הוסיף: "**אני אומר לך אין לי כסף לאכול מאיפה אני אקנה M-16**"

עמוד 1

(שם, שורה 78).

6. לשאלת החוקרת מדוע איום על המתלוננת השיב הנאשם כי המתלוננת "**מקללת אותי כל הזמן**" (ת/1, שורה 80), והוסיף וטען כי גם היא, מצידה, איימה עליו. לטענת הנאשם המתלוננת התנהגה כלפיו בצורה מבישה, בקללות חריפות, ונהגה לקלל אותו גם לאוזני ט"מ. אגב כך יש להעיר, כי מתמליל שיחת האיומים עולה שבמהלך השיחה המתלוננת אכן קיללה את הנאשם נמרצות ("**חולה נפש**"; "**חתיכת חרא**") ובתגובה לאיומיו אמרה לו, בציניות, "**אתה ממש מפחיד אותי**" (ר' התמליל במזכר ת/3).

7. הדיונים המקדמיים בשני התיקים (העיקרי והמצורף) נשמעו בפני מותבים קודמים והתמשכו מאוד, בין השאר על רקע התפרצות מגיפת הקורונה וקשיי התייצבות של הנאשם. בסופו של דבר לא השכילו הצדדים להגיע להסכמות, כאשר ההגנה - על אף התשתית הראייתית האמורה - טענה כי מדובר "**באיומים הדדיים, שנאמרו בקונטקסט מסוים**" (בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 20), והוסיפה וטענה, באותו ההקשר, להגנה מן הצדק מטעמים של אכיפה בררנית.

8. התיקים אוחדו בהסכמה והועברו לשמיעת הראיות לפני. במועד הראשון שנקבע לשמיעת הראיות נשמעה לפני עדות החוקרת (בהיעדר הנאשם, שלא התייצב) ובאמצעותה וכן בהסכמה הוגשו עיקר הראיות בתיק (בפרוטוקול, עמ' 15 ואילך, וכן המוצגים שהוגשו). במועד הנוסף שנקבע, אליו התייצב הנאשם, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון (חלקי כאמור), שבמסגרתו ציינה המאשימה כי תעתור להשתת ענישה של שישה חודשי מאסר בפועל ורכיבים נלווים.

9. הנאשם הודה אפוא בעובדות שני כתבי האישום והורשע, על יסוד הודאתו זו, בעבירות שבהן הואשם כאמור בפסקה 1 דלעיל.

ב. עיקר טיעוני הצדדים:

10. ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה על עובדות כתבי האישום, שבהן הודה הנאשם. לעניין העבירות של הכניסה לישראל והשהייה בה שלא כחוק (להלן - עבירת שב"ח), טענה המאשימה כי יש לתת את הדעת לכך שמדובר בביצוע שתי עבירות, שנעברו בהפרש זמנים של שנה וארבעה חודשים, כאשר מדובר בכניסות מתוכננות.

11. לעניין עבירת האיומים טענה ב"כ המאשימה כי הגם שאלה לא הופנו כלפי בת הזוג אלא כלפי אמה, ועל אף שמקרה זה לא נכנס בגדר ההגדרה בחוק ל"בן משפחה", יש לראות בעבירה דנא כאילו בוצעה "בנסיבות משפחתיות". לפיכך, כך לטענת ב"כ המאשימה, יש לראות באיומים ככאלה אשר בוצעו כלפי בן משפחה, על כל החומרה המיוחדת הכרוכה בכך. בנוסף טענה ב"כ המאשימה כי מדובר באיומים חמורים מאוד, שאף כללו תיאור של אופן מימושם.

12. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות. בעבירת האיומים טענה המאשימה כי נפגעה שלוות נפשו של הקרבן-המתלוננת, וציינה בהקשר זה כי אין לאפשר מצב בו איום הופך להיות אמצעי לפתרון סכסוך, בפרט כאשר ישנו חשש ממשי שדברי האיום יובילו לפגיעה פיזית. בעבירת הכניסה לישראל שלא כחוק, נפגעו זכותה של המדינה לפקח על הנכנסים והיוצאים מגבולותיה, וכן זכותה לשמור על בטחונה ובטחון אזרחיה.

13. אשר לקביעת מתחם העונש ההולם הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה, הגם שישנה יחסית. לעניין העבירות של כניסה לישראל שלא כחוק עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין 30 ימי מאסר בפועל לבין שישה חודשי מאסר בפועל. לעניין עבירת האיומים עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.
14. בסיכומו של דבר, תוך התחשבות גם בהיעדר עבר פלילי לנאשם ובהודאה בעובדות, תוך צירוף שני התיקים, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם שישה חודשי מאסר בפועל, קנס כספי, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלוננת.
15. ב"כ הנאשם מצידו הטעים, בפתח טיעונו, כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה היא ישנה מאוד (לפני למעלה מעשור), כאשר מדיניות הענישה הנהוגה כיום היא שונה, הן לגבי עבירת השב"ח והן לגבי עבירת האיומים. ב"כ הנאשם הדגיש במיוחד כי מדיניות הענישה הנהוגה לגבי עבירות שב"ח קובעת מתחם עונש הולם שתחילתו במאסר מותנה.
16. בנסיבות אלה, ותוך התחשבות בתקופה בה שהה הנאשם במעצר בגין התיקים דנא, כמו גם חלוף הזמן הניכר מאז ביצוע העבירות מושא התיק העיקרי - כאשר לנאשם אין עבר פלילי, ולא נפתחו לו תיקים חדשים - עתר ב"כ הנאשם להסתפקות בענישה מקלה של מאסר מותנה בלבד. עוד הדגיש ב"כ הנאשם את גילו הצעיר של הנאשם, גם בעת ביצוע העבירות וגם כיום.
17. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר: **"אני מצטער על זה. לא ידעתי מה זה אומר בדיוק. הייתי גם קטין. לא ידעתי מה אני אומר. כל זה יצא לי מתוך עצבים. אני מבקש ממך שתסלח לי על כל מה שקרה. אני לא אעשה את זה יותר"** (בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 5 ואילך).

קביעת מתחם העונש ההולם:

ג.

18. לפי הוראות חוק העונשין, בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל "אירוע" עברייני שבגינו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. ייאמר מיד כי במקרה דנא מדובר בחטיבת-עבירות אחת, שעל פני הדברים יש להגדירה כ"אירוע" אחד, הגם שהמאשימה טענה למתחם עונש הולם נפרד לעבירת האיומים. אשר לקביעת מתחם העונש ההולם באירוע אחד זה, בקביעתו יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
19. מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה לעניין הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות על ידי הנאשם. עם זאת, לעניין מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שב"ח, הדין הוא עם ב"כ הנאשם, שכן מתחם העונש ההולם נקבע, ככלל, בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל למשך חמישה חודשים (ר' רע"פ 3677/13 **אלהרוש נ' מדינת ישראל** (08.12.2014)). בנסיבות מסוימות מתחם עונש זה אף עשוי לשמש, בשינויים המחויבים, נקודת מוצא לקביעת מתחם העונש ההולם כאשר לעבירת השב"ח מצטרפת עבירה נוספת (השווה למשל ת"פ (שלום קריות) 27590-05-17 **מדינת ישראל נ' עלאונה** (18.05.2017)).
20. במקרה דנא, לעבירות השב"ח מצטרפת עבירת איומים, כאשר תוכנם של האיומים הוא חמור, שכן מדובר באיומי מוות תוך תיאור שיטת הביצוע. בנוסף, מדובר באיומים שהופנו כלפי אמה של זוגתו דאז של הנאשם. עם זאת, נסיבות השמעת האיומים אינן ברף חומרה גבוהה, שכן הם נאמרו במהלך

שיחה נסערת. במהלך שיחה זו קיללה המתלוננת נמרצות את הנאשם, ואף לעגה לאיומיו, לפחות במידה מסוימת.

21. בנסיבות אלה אני קובע את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין חודש מאסר בפועל לבין שמונה חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

22. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות אלה המנויות בהוראות סעיף 40א לחוק העונשין.

23. במקרה דנא עסקינן בנאשם צעיר לימים, יליד שנת 2001, שבעת ביצוע העבירות בתיק העיקרי היה כאמור כבן 18 וחצי שנים. בנוסף, מדובר בנאשם שאין לחובתו הרשעות קודמות, כאשר במהלך הזמן הניכר שחלף כבר מעת ביצוע העבירות (בתיק העיקרי) לא נפתחו לו תיקים חדשים. עוד יש להתחשב, בהקשר זה, בהודאת הנאשם ובנטילת האחריות בשני התיקים, הגם שמדובר בנטילת אחריות מאוחרת יחסית, לאחר תחילת שמיעת הראיות.

24. מכלול הנסיבות והשיקולים הנ"ל מלמד כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במשקלן על נסיבות החומרה באופן שניתן לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. זאת, תוך איזון ההקלה בפסיקת פיצוי משמעותי למתלוננת, בנוסף לקנס כספי.

ה. סוף דבר:

25. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכך חומרה ולכך קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) חודש מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם (בשני התיקים שבכותרת) על פי רישומי שב"ס.

(ב) מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה מהעבירות בהן הורשע.

(ג) קנס בסך של 500 ₪, או 3 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 01.12.22.

(ד) פיצויים למתלוננת, עדת תביעה מס' 1 בתיק העיקרי, בסך של 4,000 ₪.

הפיצויים ישולמו ב-8 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.01.23 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הפיצויים לפירעון מיד.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננת, לצורך העברת הפיצויים.

ככל שנותר בתיק בית המשפט - או בתיקים קשורים - פיקדון שהופקד מטעם הנאשם, בהסכמת ההגנה יקוזז הפיקדון

לצורך תשלום הפיצויים והקנס, כאשר הנאשם יידרש לשלם רק את יתרת הסכום שתיוותר.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ג אלול תשפ"ב, 19 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.